

Sygn. akt XXIII Gz 1504/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Alicja Dziekańska
Sędziowie:	SO Anna Gałas (spr.) SO Monika Skalska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej (...) w W.

przeciwko (...) S.A. w M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na pkt. IV postanowienia zawartego w wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. akt VIII GC 2863/14

postanawia:

1. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w pkt. IV wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2017 r., sygn. akt VIII GC 2863/14 w zakresie firmy strony powodowej w ten sposób, że zamiast: (...) spółce akcyjnej w M. (Hiszpania) wpisać: (...) spółki akcyjnej (...) w W.;
2. oddalić zażalenie;
3. zasądzić od (...) spółki akcyjnej (...) w W. na rzecz (...) S.A. w M. (Hiszpania) 150,00 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Anna Gałas SSO Alicja Dziekańska SSO Monika Skalska

Sygn. akt XXIII Gz 1504/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem zawartym w pkt. IV wyroku z 3 sierpnia 2017 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej (...) w W. przeciwko (...) S.A. w M. (Hiszpania) nakazał ściągnąć od powoda (...) S.A. w M. (Hiszpania) na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie kwotę 806 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, iż nakazał ściągnąć od powoda – jako przegrywającego proces w przeważającej części – na rzecz Skarbu Państwa 806 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum

Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia biegłego, orzekając na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiódł powód zaskarżając je w części co do kwoty 321 zł. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił, iż Sąd Rejonowy przy rozstrzyganiu zasady ponoszenia kosztów procesu przez strony procesu wadliwie zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i obciążył powoda w całości, tj. nakazał ściągnąć kwotę 806 zł w sytuacji gdy pozwany przegrał sprawę w 39,78 % i w takiej też części winien ponieść koszty procesu, a powód jako strona przegrywająca sprawę w 60,22% winien w takiej proporcji ponieść koszty postępowania.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez proporcjonalne rozdzielanie wydatków poniesionych przez Skarb Państwa zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, w ten sposób, że powód ponosi je w kwocie 485 zł, zaś pozwany w kwocie 321 zł. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwany w odpowiedzi na zażalenie wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należało wskazać, że Sąd Okręgowy wobec dostrzeżenia oczywistej omyłki pisarskiej w postanowieniu zawartym w zaskarżonym pkt. IV wyroku w zakresie brzmienia firmy strony powodowej, z urzędu sprostował przedmiotowe orzeczenie o kosztach procesu. Zgodnie bowiem z art. 350 § 1 k.p.c., sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Wymienione w tym artykule omyłki, niedokładności i błędy w orzeczeniu musi charakteryzować cecha oczywistości, która stanowi granicę dopuszczalności sprostowania. Jeżeli sprawa toczy się przed sądem drugiej instancji, sąd ten może z urzędu sprostować wyrok pierwszej instancji.

Jak wynika z akt sprawy powodem w niniejszej sprawie jest (...) spółka akcyjna (...) w W., a nie (...) S.A. w M. (Hiszpania). Wobec spełnienia przesłanki z art. 350 § 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 sentencji postanowienia.

Dokonując oceny wniesionego przez powoda zażalenia, Sąd Okręgowy uznał je niezasadne. Sąd drugiej instancji miał też na względzie treść odpowiedzi na zażalenie oraz to, że w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego jest prawomocny.

Strony przedstawiając swoje argumenty w zażaleniu i odpowiedzi na zażalenie nie uwzględniły, że suma kosztów procesu to 4.902,00 zł. Niewątpliwie bowiem rozliczone wynagrodzenie biegłego, w tym wypadku tymczasowo z sum Skarbu Państwa jest składnikiem kosztów sądowych, które obciążają strony prowadzonego procesu. Wówczas powód powinien być obciążony kosztami w kwocie 2.951,98 zł (4.902,00 zł x 60,22%), zaś pozwany powinien być obciążony kosztami w kwocie 1.950,02 zł (4.902,00 zł x 39,78%). Jeżeli zatem pozwany poniósł jedynie koszty w kwocie 1.817,00 zł, to kwota 133,02 zł, stanowi różnicę między kosztami obciążającymi a poniesionymi. Orzeczenie w tej części, jak wskazano wyżej jest prawomocne, a nadto stanowi wyraz matematycznych rozliczeń całości kosztów procesu.

Odnosząc się do zarzutów zażalenia należy wskazać, iż nie mogły one skutkować zmianą zaskarżonego postanowienia. Z treści uzasadnienia rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w pkt. III, wyroku, wynika, iż Sąd Rejonowy przyjął jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu art. 100 k.p.c., dokonując stosunkowego rozdzielania kosztów procesu w zależności od wyniku procesu. W ocenie Sądu Okręgowego o ile można zgodzić się z Sądem Rejonowym, że powód przegrał proces w 60,22 % a pozwany w 39,78 % zaś poniesione faktycznie przez powoda koszty wyniosły 2.279,00 zł a pozwanego 1.817,00 zł, to już w zakresie przyjęcia, że wydatkami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa tytułem wynagrodzenia biegłego należy w całości obciążyć stronę powodową jako przegrywającą postępowanie w przeważającej części – nie sposób się zgodzić. Powyższe rozstrzygnięcie po pierwsze stoi w sprzeczności z przyjętą przez Sąd Rejonowy w orzeczeniu kosztowym zawartym w pkt. III wyroku zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów procesu. Po drugie wskazuje również na błędną wykładnię art. 100 k.p.c.

i niekonsekwencję Sądu Rejonowego w tym zakresie. Zgodnie bowiem z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Wskazać należało, iż sformułowanie „uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania” dotyczy okoliczności, kiedy ułamek w jakim strona przegrała sprawę jest tak niski, że stosunkowe rozdzielanie kosztów jest bezcelowe z uwagi na nikłe różnice. Natomiast jeżeli ułamek w jakim strona powodowa przegrała sprawę wynosi 60,22% nie można mówić, że strona powodowa przegrała sprawę w przeważającej części. Stosunkowy podział kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) dotyczy ich całości, co oznacza przyjęcie za podstawę obliczeń sumy należności obu stron, ustalonych stosownie do zasad z art. 98 § 2 i 3 k.p.c. (oraz art. 99 k.p.c.), w wypadkach tam wskazanych. Sumę tę dzieli się proporcjonalnie do stosunku, w jakim strony utrzymały się ze swymi roszczeniami lub obroną, otrzymując w wyniku kwoty, stanowiące ich udziały w całości kosztów (tak też Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 11 października 2012r. sygn. akt I ACa 448/12, LEX). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy trzeba podnieść, że mimo wskazanych nieprawidłowości zawartych w uzasadnieniu wyroku odnośnie kosztów procesu, to matematycznie rozliczenie kosztów musi się ostać, w sytuacji gdy w pozostałym zakresie wyrok jest prawomocny a faktycznie rezultat obliczeń jest prawidłowy o czym poniżej.

Otóż, konkretnie powód przegrał sprawę w 60,22%, zaś pozwany w 39,78 % i co do zasady w takim też zakresie obie strony powinny ponieść również koszty związane z wydatkami poniesionymi tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie w myśl art. 113 uksc w wysokości 806,00 zł tytułem przyznanego biegłemu wynagrodzenia. W sprawie, Sąd Rejonowy określił łączne koszty procesu na kwotę 4.902,00 zł (koszty powoda 2.279,00 zł + koszty pozwanego 1.817,00 zł + koszty wynagrodzenia biegłego poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa 806,00 zł). Skoro powód przegrał sprawę w 60,22%, to odnosząc ten procent do sumy kosztów (4.902,00 zł x 60,22%) powinien ponieść koszty procesu w kwocie 2.951,98 zł i takie koszty ponosi (2.279,00 zł + 806,00 zł – 133,02 zł). Skoro pozwany przegrał sprawę w 39,78%, to odnosząc ten procent do sumy kosztów (4.902,00 zł x 39,78%) powinien ponieść koszty procesu w kwocie 1.950,02 zł i takie też koszty poniósł (1.817,00 zł + 133,02 zł). Suma poniesionych kosztów zatem wynosi 4.902,00 zł.

Inaczej przedstawiając, choć rezultat jest taki sam, gdyby rozliczyć koszty przy uprzednim rozdzielaniu stosunkowego obciążenia wydatku na wynagrodzenie biegłego, które pokrył Skarb Państwa, to kosztami powoda byłyby: 2.279,00 zł + 485,00 zł (wskazana w zażaleniu kwota stosunkowego udziału w wydatkach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa) minus kwota 133,02 zł zasądzona od pozwanego, czyli w sumie 2.630,98 zł, zaś kosztami pozwanego byłyby: 1.817,00 zł + 321,00 zł (wskazana w zażaleniu kwota stosunkowego udziału w wydatkach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa) oraz 133,02 zł zasądzona na rzecz powoda, czyli w sumie 2.271,02 zł. Tymczasem powód powinien ponieść koszty procesu w kwocie 2.951,98 zł, czyli wyższej niż powyżej policzona zaś pozwany w kwocie 1.950,02 zł czyli niższej od powyżej policzonej. To oznacza, że powoda obciążają koszty stanowiące sumę kwot: 321,00 zł (2.951,98 zł – 2.630,98 zł) oraz 485,00 zł, uwzględnionej a nie poniesionej wartości stosunkowego udziału w wydatkach poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Tym samy powód winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 806,00 zł, która została rozliczona w poniesionych przez powoda kosztach.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie.

O kosztach postępowania przed sądem drugiej instancji orzeczono na zasadzie art. 98 §1 i 3 k.p.c. oraz § 2 pkt.1 w zw. z § 10 ust.2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. i zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Anna Gałas SSO Alicja Dziekańska SSO Monika Skalska